

Ise meséi

A csodálatos tó titka

2014

Tartalomjegyzék

Róka Ricsi boltja	2
A hernyó és a virág	7
A csodálatos tó titka..	10
Az igazság köve	30
Pazarlia.....	39
Mitől beteg az erdő?	43
A harmadik kívánság.....	50

Róka Ricsi boltja

Róka Ricsi erdő szélén,
Boltot nyitott múlt hét végén.

Hírét vitte csörgő szarka,
Hogy az egész erdő hallja:

„Nincs koplalás, nincs vadászat,
Most már bárki boltba járhat!

Van lépes méz, bárány borda,
Kinek mit kíván a gyomra.

Kövér kukac madaraknak,
Minden darázs nektárt kaphat.

Zsenge répa és saláta,
Ínyenc nyuszik az asztalára.”

Elindult mindenki gyorsan,
Ott tolongtak mind a boltban.

Ezt, azt kosarukba tettek,
Ámde fizetni is kellett.

„Pénzünk az nincs” – szólt a farkas
„Ingyen itt semmit sem kaphatsz.”

Az Ordasnak nagy lett a gondja,
Igen korgott már a gyomra.

Ricsi szólt: „a szívem lágy ma,
Mindenki jól jár, meglátja.

Kaphattok bármit hitelbe,
Ha dolgoztok majd helyette.”

„Áll az alku boltos koma.”
„Írom a tartozást, nosza!”

Ki-ki vitte, amit kellett,
Így szólt Ricsi: „holnap gyertek!”

El is jött mindenki szépen,
Kinn várakoztak a réten.

Megjött Ricsi is a csalfa,
Hóna alatt lompos farka.

Munkát adott mindenkinek,
Nem látott az erdő ilyet!

Krumplit zsákolt Dörmi medve,
Ordas húst mért reggel, este.

A nyuszika söprögetett,
A pók szőtt, de zsákszövetet.

Okos bagolynak a dolga:
Mindent írjon fel szép sorba.

Munkával jött el az este,
Ricsi szólt: „még nincs törlesztve!”

Ámde mégis mézes-mázos,
„Van új hitel, gyertek már most!”

Mind éhes volt, mit tehettek?
Újra csak a boltba mentek.

Így estek a csapdájába,
Mindenki a rabszolgája.

*

Dirmeg-dörmög Dörmi medve,
Zsákoláshoz semmi kedve.

Nyuszika is nagyon fáradt,
Egy perc nem sok, meg nem állhat.

A bagolynak szeme vérben,
Nem írt ennyit nagyon régen.

Ám Ricsinek nagy volt kedve,
Hízott, hasasodott egyre.

Arany lánc lógott nyakában,
Feszített szűk bőrnadrágban.

Dölyfösen járt, fütyörészve,
Telefon nőtt a fülére.

Felborult az erdő rendje,
Nem volt állat s öröm benne.

Nehéz volt a bolti robot,
Már mind csonttá-bőrré fogyott.

A munkájuk mégsem elég,
Törlesztéshez minden kevés.

*

Míg a bagoly – szólt egy este:
„Ricsi becsap minket rendre.

Azt is tartozásként rója,
Amit el sem vittünk soha.”

Csodálkoztak az állatok,
Hisz eddig senki sem lopott.

Tudós bagoly szava nehéz,
Ám mit mondott igaz beszéd.

Ricsi szólt: „mindenkit kérek,
Hogy egy szavát se higgyétek!

Hogy én valakit becsaptam?
Nektek én csak jót akartam”

„Ricsi befellegzett neked,
Hazudni csak egyszer lehet.”

S Dörmi nyomban úgy megrázta,
Szétrepedt a bőrnadrágja.

Pórusul járt a ravasz róka,
Örökre oda a boltja.

Megveti őt minden állat,
Éjjel sompolyogva jár csak.

A hernyó és a virág

Falánk Hernyó Henrik mit nem csinált?
Megrágta a szép, hamvas Violát.
Zöld levél szoknyája jaj, most lyukas!
Istenem, van, ahol el is szakadt.

Illatos Viola sírt, szenvedett,
Hullajtott harmatos könnycseppeket.
S így szólt haraggal Henriket látva:
„Bárcsak bekapna egy madár szája!

Utállak, mert csúf vagy, ráncos, kövér,
Aki csak kártékony, az minek él?”
Szégyenkezett Henrik, és fájt neki,
Hogy a szép virág őt így megveti.

Az okos sündisznó épp arra járt,
S meghallotta, mit mondott a virág.
„Sajnálak Viola, ám egyszer még
Rájössz, hogy hiába senki sem élt.”

Így szólt, majd csendesen elballagott,
Mindkettőnek kívánva jó napot.
Viola hitte is, nem is szavát,
„Kinek szolgálhatná Henrik javát?”

*

Henriket folyvást csak nyomta a bű.
Hernyó még sosem volt ily szomorú.
Nyugtalan lett és szétrepedt bőre,
S a csúf hernyóbőr lehullt a földre.

Levetett bőrében egy báb lakott,
Hiszitek, nem, Henrik átváltozott.
Mint báb meg sem moccan, nem is evett,
S így mozdulatlan vár még két hetet.

Egy meleg, holdfényes nyár-éjszakán
Csillagok ámultak földi csodán.
Csúf hernyó bábjának bőre szakadt,
S lehullt, mint eldobott ruhadarab.

Ámde valami abból kimászott,
És lám, csodaszép pillévé váltott!
Megpihent a Hold ezüst uszályán,
S aztán ellibbent tündöklő szárnyán.

Meg nem állt, virágról-virágra szállt,
Mindenütt kereste ő Violát.
Tarka szárnyain már fénylett a nap,
Amikor Violára ráakadt.

Ekkor gyöngéden reája szállott,
S kérdezte: „ki vagyok, kitalálod?”
„Hogy hívnak, szép pille?” – szólt a virág.
„Henrik vagyok, ki megrágta ruhád.

Kérlek, ne haragudj rám oly nagyon!
Mi tegnap károd volt, ma lesz haszon.
Mert mikor belőlünk már pille lesz,
Akkor minden virág miránk nevet.

Hiszen egyikről-másikra szállva,
Hímport viszünk virágról-virágra.
Így tudtok nevelni sok-sok magot,
Hiszed már, hogy hiába nem vagyok?"

Viola elpirult, szégyenkezett.
„Pár lyukért halált kívántam neked.”
Henrik csak mosolygott: „megértelek,
Úgy gondolkoztál, mint az emberek.”

*

Ősz van. Korán elülnek a fények,
Bágyadt madarai az estéknek.
Aludni készülődnek a magok,
Földanyó nekik már megágyazott.

Dúdol a szél, őket elringatja,
Ölében Viola sok-sok magja.
Henrik jut eszébe a virágnak,
S a szívében szeretet van már csak.

A csodálatos tó titka
A Hévízi-tó emlékére

A csodálatos tó titka

Hol volt, hol nem volt, napnyugaton,
Smaragd erdővel körülszegve,
Volt egyszer egy csodálatos tó.
Madarak daloltak felette.

Vízén az Ég mosolya fénylett,
A Nap aranyát benne mosta,
S hajnalszín tündérrózsák nyíltak
Ringó ölében álmodozva.

A rózsákban tündérek laktak
Lágy vizén, mely kék, mint az égbolt.
De a tófenék mélységes mély,
S mint Lucifer lelke, sötét volt.

Lenn kráterekben s azon túl is
Volt a gonosz manók országa.
Kik a tó kincsét elrabolták,
Ne szolgáljon senki javára.

Ám teliholdkor a tündérek
Leszálltak a tó fenekére.
A gonosz manókat elűzték,
S rátaláltak a tó kincsére.

Ezernyi fénylő buborékban,
Azon nyomban azt fel is hozták.
Mert ha beteg fürdik a tóban,
Ezek a kincsek meggyógyítják.

Cáj volt a leggonoszabb manó,
S a kráteren túl volt országa.
De ezt nem tudták a tündérek,
Így titkon tovább élt varázsa.

Amikor alkony szállt a tóra,
Akkor jött el az ő órája.
Erejét vette, kit megtalált,
S elvitte bús birodalmába.

Jaj volt annak, kit elvarázsolt!
Örökre bezárult a lelke,
S az igaz örömöket soha,
De soha többé nem érezte.

S ahol öröm nincs, onnan messze,
Örökre elszállnak a gólyák.
Cáj azért rabolt embereket,
Mert üresek voltak a pólyák.

*

A tóval szemközt a hegytetőn,
Fénylett a király palotája.
Kincse tömérdek, ezer bankja,
De ez nem elég boldogságra.

A bánat beteg, bús madara
Tanyázott folyton a szívében.
Két deli fia, felesége,
A tóba veszett igen-régen.

Hiába kerestette őket
Ezer bűvással száz napon át.
Testüket a mélység elnyelte,
Soha senki rájuk nem talált.

Élve maradt legkisebb fia.
Ő volt a király szeme fénye.
Szép, bátor és jó, mégsem állta
Víj, a király új felesége.

Mert Víj – bár ezt senki sem tudta. –
Nem volt ő más, mint Cáj testvére.
S nem is sejtette azt a király:
Ő tört családja életére.

Most sánta lelkét éjjel-nappal,
A kapzsi, rút irigység marja.
Fiatalasszony jön a házhoz,
S még megcsorbul kincse, hatalma.

Nagy bál lesz majd a palotában,
Mert házasodik a királyfi.
Akit először visz a táncba,
Azzal fog oltár elé állni.

*

Az erdő mellett a tisztáson,
Egy kicsiny fehér házacska állt.
Ott nevelgetett egy anyóka
Három szegény, árván maradt lányt.

Mindegyik szép volt, mint a hajnal,
De legeslegszebb volt Harmatka.
Napnál is ragyogóbb szépségét
Igaz szíve fényétől kapta.

Egy este, hogy átment a réten,
Hát ki jött szemközt? – a királyfi.
Az reá nézett s megszerette.
Jöhet a bálba már akárki!

Odalépett hozzá és így szólt:
„Szépséges leány, szabad kérnem?
Jöjj velem, a csillagos éjben
Táncoljunk a virágos réten!”

„Uram Király, egy ily szegény lány
Tevéled, hogy mehetne táncba?
Akinek kopott a ruhája,
És durva cipőben a lába.”

„Jöjj, ruhádnak libbenő selymét
A hold ezüst sugárból szőtte.
Smaragd füvek gyémánt harmatja
Gyönyörű lábadnak cipője.”

S mint hajnali harmatos rétek
Virága az áradó fénytől,
Úgy nyílt ki a leány szíve
A királyfi igaz szerelmétől.

S lábuk nyomában a virágok
Kelyhén égő csillagok gyúltak.
A madarak alant repültek,
S a boldogságtól mind daloltak.

„Megtaláltam már, kit szeretek” –
Szólt a királyfi hazatérve.
Víj szemében zöld fény villant fel:
„Nem lesz sohasem felesége!”

Ezt gondolta, de fondorságát
Eltakarta sok mézes szóval.
S jól kivallatta a királyfit,
Hogy megtudja: Harmatka hol van?

Rút lelke gaz szándékot érlelt:
Megleste a lányt a tóparton,
Megragadta s a vízbe lökte.
Az óra ütött, itt az alkony.

*

A királyfi arany autóján
Ekkor indul a házikóba.
Arany autóján liliomszál,
Harmatkával lesz kézfogója.

A tóhoz érve rosszat sejtett.
A tündérrózsák miért sírnak?
A fák ágai lehajolnak,
S a tündérkék oly szomorúak.

Odament hozzájuk és így szólt:
„Szíveteket mért nyomja bánat?
Jó tündérkéek, szépséges rózsák,
Örömötökre mi szolgálhat?”

„Jaj, királyfi, Cáj itt járt titkon,
És elrabolta szép mátkádat.
Mostohád volt, ki vízbe lökte,
Balsorsa az ő lelkén szárad.”

Villám pusztít úgy élő fában,
Miként a hír az ő szívében.
Lelke kiégett pusztaság lett,
Minden fény kihunyt a szemében.

A vízbe lépett, hogy kövesse.
Egy élete van s egy halála,
Bárhol legyen is szép kedvese,
A föld alatt is megtalálja.

Egy vízi tündér így szólt hozzá:
„Egy arany sípot adok neked.
Majd ezen keresztül a vízből,
Egyfolytában levegőt vehetsz.

Ha bajba kerülsz, csak fújj bele!
Hű szolgálaink az aranyhalak,
A síp szavára megkeresnek,
Hogy azután majd szolgáljanak.”

„Köszönöm szépen, kedves tündér,
Jóságod” – szólt. Majd elmerülve
Oly mélyre szállt, ahol már a fényt
A mélység réges-rég megette.

Kutatva nézett körös-körbe,
Ha csak egy pislá fényt találna,
Ami megmutatná az utat
Cáj rémséges birodalmába.

Mindhiába, csupán a mélység
Bús sötétje bámult reája.
Belefújt hát az arany sípba,
Hallgatva a tündér szavára.

A lélegzete is elakadt,
Ilyen szépet még sosem látott!
Drágakőként csillogó halak
Fényétől lett a mély világos.

„Szólitottál, hát jelentünk,” –
Szólt közülük a legpompásabb.
„Cáj elrabolta kedvesemet.
Él-e? Hol van, hogy rátaláljak?”

„Ne keresd! Nem fogsz ráismerni,
Mert rajta van már Cáj varázsa.
Jaj, a szívét a hideg, kemény
Közöny falával körülzárta.

Így már a rabszolgája ő is.
A bezárt szív semmit sem érez,
Csak amit Cáj varázsol elé,
Az a fontos. Meg sem lát téged.”

De a királyfit szándékától
Már semmi el nem téríthette.
Így parancsára a halcsapat
A kráter torkához vezette.

„Köszönök mindent, kedves halak.”
Azok búsan néztek utána,
Míg szemük előtt el nem nyelte
Cáj kráterének sötét szája.

A királyfi, ahogy lemerült
A kráter mélységes gyomrába,
A halak szava valóra vált:
Ez volt a borzalmak világa.

Ezernyi ocsmány, undok féreg
Őrizte Cáj rút birodalmát.
Hogyha nincsen helyén az esze,
Azon nyomban élve szétrágják.

Ahogy egyet megölt belőlük,
Azt közibük dobta jó messze.
A legaljasabb férgek voltak,
Mert a többi zabálni kezdte.

Így aztán lassan elmaradtak,
Ahogy egyre alább szállott.
Egyszer csak egy forrásnál kibújt,
És meglátta a napvilágot.

Ez volt hát a Cáj birodalma!
A vizet magáról lerázta,
S már indult is előre tovább,
Úzte szíve nagy akarása.

A távoli hegyek ormát már
Takargatta a szelíd alkony,
Amikor egy városhoz ért el.
Vad lármája bántotta nagyon.

Az emberek oly furcsák voltak:
Itt nem mosolygott soha senki.
Hasukon teli erszény lógott,
És erre figyelt csak mindenki.

Ment-ment, és egyszer csak mit látott!
Cáj üveg-acél palotája!
„Cáj-Center” ezt írták fel a ház
Hidegen csillogó falára.

Nagyot dobbant szíve, amikor
A kapuján belépett gyorsan.
Az ajtók maguktól kinyíltak,
S hozzá beszéltek valahonnan.

Egyszer csak egy gépteremben volt:
Ezernyi számítógép sorban.
A képernyőkön azt figyelték:
Nem lazás-e valaki mostan?

Ahogy ment a géprenetegben,
Egyszer csak gyökeret vert lába!
Az egyik gép előtt senki mást,
Mint saját édesanyját látta.

Odarohant és átölelte.
„Óh, drága Édesanyám, lelkem!
Sosem hittem, hogy itt találom.
Apámmal együtt, hogy kerestem!”

A királyné szeme sem rebbent,
Mikor ránézett a fiára.
„Jól van fiam. Nem érek most rá.
Figyelnem kell itt a munkára.”

„Édesanyám! Mi történt veled!?
Kérlek, figyelj rám! A fiadra!”
De minden szava annyit ért csak,
Mint kiáltás a sivatagba.

Két bátyja s gyönyörű mátkája
Is úgy nézték, mint egy betonfal
A hozzá csapódott madarat,
Mely aláhullt, s egy lett a porral.

Szava szívükhöz nem jutott el.
A közöny fala útját állta.
Bánata akkor sem nagyobb, ha
Őket már halva találja.

Lelke bimbódzó reménységét,
A kín kemény keze kitépte.
Nem tudta, hogy ért a tengerhez,
Sípolt, s a halak jöttek érte.

„Szólítottál, hát megjelentünk.”
Szólt közülük a legpompásabb.
„Mondjátok meg azt, hogy Cáj hol van?
Mert megölöm, csak rátaláljak!”

„Nem tudjuk, hol van, de jöjj velünk!
Minden vizeknek ura, Valla
Segít majd néked megtalálni.
Hozzá az utat megmutatja.”

Egy nagy hal odaúszott hozzá.
„Csak ülj fel a hátamra, kérlek!
Ha elhagytuk a piszkos partot,
A tenger szépsége tiéd lesz.”

Hamar azúr vizekre értek,
Villámgyorsan úsztak a halak.
Könnyű szelek hajába túrtak,
S táncoltak vidám napsugarak.

Csak szívét nyomta nehéz bánat.
Ámde a tenger elringatta,
S fénylő vizének boldogságát
Gyémánt cseppekben reászórta.

A hullámok végtelenjében,
Három éj és három nap úsztak,
Amikor is a messzeségben
Egy sziget tűnt fel a negyedik nap.

Zöld lombjai közt bújócskáztak
Vidám szellők s aranyló fények.
A part előtt delfinek voltak,
S rájuk várva távolba néztek.

Elébük érve ők így szóltak:
„Minden vizeknek ura, Valla
Már vár titeket. A Szelektől,
Jó királyfi, sorsodat hallja.”

S azon nyomban a kis csapatot
A sziget felé elvezették.
Medúzák üvegharangjai
Jelezték a királyfi jöttét.

Egy márvány szikláktól körülvevett,
Arany fényű öbölbe értek.
Kristály vize színes halaktól
S tengeri növényektől ékes.

A fénylő öböl tükör vizén
Hozzájuk lépet ekkor Valla.
Sziklából tenger-vájta trónját
Puha szivacsbelés takarta.

„Isten hozott hozzánk királyfi!”
Szelíd és meleg volt a hangja.
„Bánatod tudom, de sose félj,
Mert van orvosság minden bajra.”

„Óh Valla minden vizek Ura!
Mondd, hol találom meg Cájt, kérlek!
Hogy megbosszuljam gonoszságát,
Pusztuljon el úgy, mint egy féreg!”

„Dönts el királyfi, hogy mit akarsz!”
S Valla arcára árnyék szállott.
„Az utak nem egyfelé visznek
A bosszúhoz s a boldogsághoz.

Ledöntheti a közöny falát,
Ki a szívhez szóló dalt tudja.
Benned a bosszú eltemette.
A madaraktól tanuld újra!

Trill, ki a madarak királya,
Ő tudja azt igazán szépen.
A felkelő Napot köszönti
A dallal a hajnali égen.”

„Valla, minden vizeknek Ura!
Szeretném ismét tudni a dalt!
Mondd meg, hogy juthatnék el Trillhez,
Hogy újra eldalolhassam majd!”

„A Hajnali-Szél fia elvisz.”
A mókás Süvi előállott.
Egy gyors fordulatot csinált, hogy
Pörögjenek a halak, rákok.

A királyfi köszönte szépen
A hozzá való sok jószágot.
Kagyló tányérből megebédelt,
Majd Süvi hátán messze szállott.

Amikor a tengert elhagyták,
Épp egy nagy erdő fölött voltak.
Ahonnét piszkos városokba
A szelek friss levegőt hordtak.

Már esteledett. A csillagok
Lámpást gyújtottak fenn az Égen.
„Kapaszkodj, felszálok” – szólt Süvi.
„Nem botorkálhatok a sötétben.”

A jó öreg Göncöl szekerén
Utaztak tovább ők az Égen,
S a bíbor hajnalt nemsokára
Meglátták a Tejút végében.

Innen már egy kődobásnyira
Elérték tündöklő kapuját.
Berepültek a fényességbe,
S hallották Trill szépséges dalát!

Kitárt szárnyakkal énekelt ő.
Mint a Nap, arany volt a tolla.
Szárnyain szivárvány ragyogott,
Mellét hajnalpír bíborozta.

Ahogy éneke messze szállott:
Egyre fénylőbb s kékebb lett az Ég.
S a Nap szívéből nagy jósága:
Az éltető fény, a Földre ért.

Trill ezután hozzájuk röpült.
Egy felhőn vártak ők reája.
„Mi okból jöttetek ti ide,
A Fényesség birodalmába?”

„A szívhez szóló dalt kell tudnom,
Óh Trill, madaraknak királya!
Hogy ledöntsem a közöny falát,
S így véget érjen Cáj varázsa.”

Szólt a királyfi illendően.
Trillnek kissé megrebbent a szárnya.
„Hiszen ez a dal mindenkivel
Együtt születik a világra.

Mert csak a dallal mondhatjuk el
Azt, hogy a szívünk mit is érez?
És a dallal száll a szeretet
Szívünkbe a másik szívéhez.

De már sok ember elfeledte,
Nem figyeltek egymás dalára.
S a közöny fala észrevétlen
Az ő szívüket is bezárja.

Megtanulhatod újra a dalt,
De akkor madárrá kell válnod!
S nem lehetsz soha többé ember,
Ha csak egyszer is elhibázod.”

„Mindent megteszek, csak hogy tudjam.”
Trill adott egy szivárvány tollat.
„Madár leszel, majd újra ember,
Csak háromszor meg kell, hogy forgasd.”

A királyfi madárrá váltott,
Ekkor Trill énekelni kezdett.
A madár ráismert a dalra,
S boldogan együtt énekeltek.

Trill elhallgatott. De a társa
Csak zengte, oly szívhez szólóan,
Hogy a felhők körük gyűltek.
Dalát meg is könnyezték sokan.

Visszaváltozott a királyfi.
Megköszönte Trillnek jóságát,
Majd felpattant Süvi hátára,
Hogy elérje Cáj birodalmát.

A gépterem zord ablakáig
Meg sem álltak, nagyon siettek.
Itt a királyfi madárrá vált.
„No, pajti, most már énekelhetsz.”

Szólt Süvi. Majd szépen letette
Őt az ablak könyöklőjére.
Őmaga meg csendesén beült
A szomszédos fa közepébe.

A kis madárka dalba kezdett.
Oly szépen, hogy kékebb lett az Ég.
Ámde a gépteremben senki
Még csak fel sem emelte a fejét.

De ő szívhez szólóan zengte.
Dalolt, dalolt hat nap és éjen.
„Pihenj kicsit” – suttogta Süvi,
S friss harmatot vitt falevélen.

Ám a hetedik nap reggelén
Nyugtalanok lettek sokan benn.
Egyszer csak mit lát?! Könnyek ülnek
Az édesanyja szemeiben.

Hozzárepült, vállára szállott.
Mire ő énekelni kezdett.
Ekkor társai felugráltak,
S mindnyájan együtt énekeltek.

A daltól lehullt a varázslat!
A kis madár emberré váltott.
Hogyan is írhatnám le itt most,
Azt az igaz, nagy boldogságot.

Mikor családja felismerte,
Röppent karjába szép mátkája.
Ölelték egymást az emberek,
És szivárvány borult a házra.

Cáj rontott be, mert rosszat sejtett.
Kerekre tágult hideg szeme.
Látva, hogy véget ért hatalma,
Ordított, hörgött elképedve.

„Mindenki vissza a munkába!
Csend legyen itt! Mi ez a lárma?”
Süvi végigsöpört a termen,
S belekapott a szakállába.

Már nem ért semmit a varázslat.
Tudták a dalt, szabadok voltak.
Cáj dühében helyben megpukkadt,
Hisz nem volt más, mint felfújt hólyag.

E nap ugyanez órájában
Víj összeesett ronggyá válva.
Egy háziszolga kisöpörte,
De még a férje sem sajnálta.

Cáj birodalma összeomlott.
Nem maradt ember ott már senki.
Süvi hívta a többi szelet,
S mindenki haza tudott menni.

A királyfi s boldog családja
A Süvi hátán hazaszálltak.
Nem lehet azt elmondani, hogy
Mily öröme volt a királynak.

Majd hármass lakodalmat csaptak.
Oltárhoz vitték a királyfik:
Harmatkát és szép nővéreit.
Ropták ottan még a bénák is.

Az országukra boldogság szállt.
A dalt mindenki megtanulta,
Mert nem csupán a teli erszény
A boldogság egyetlen kulcsa.

*

Minden hajnalon mikor a Nap
A tó hűs vizét megcsókolja,
Szívhez szólón zeng a madárdal.
Megtanulhatjuk a dalt újra.

Az igazság köve

Tudok egy országról, jó, hogy csak mesében.
Azt, hogy mi a neve, el sem hiszed nékem.
Bizony ezt a helyet nem nevezik másnak
Nevesincs térképen, mint Bolondországnak.

Találó a neve, nem véletlen kapta.
Mert mind futóbolond, ki e földet lakja.
Királytól – kuktáig eszement hajszában
Pénz után rohannak a kerek világban.

Másra nem figyelnek, öregtől – gyerekig
Mindent eltipornak, tán észre sem veszik?
Ebben az országban nincs rend, minden zagyva.
Így van ez jól, hiszi a sok sötét balga.

Bárminek jó, ha itt fordítottja igaz.
Fordítva olvassák itt az újságokat.
Bolondország fáin papagájok ülnek,
Mindenki fejére nyomban rárepülnek.

„Végy, amit csak lehet!” Rikácsolják folyton.
Ezt hallgatja a nép az utcán és otthon.
Vásárolják is a sok mihaszna holmit.
Úgy csinálták azt meg, holnapra elromlik.

A legnagyobb gondjuk az: miképpen legyen,
Hogy egy ember most már három helyett egyen.
Ez biz nem sikerül. Úgy elhíznak, látjuk:
Karikába hajlik alattuk a lábuk.

Igaz, éheznek s fáznak sokan mások,
De észre sem veszik pénzért rohanvást ott.
A sok bolond között, az Istennek hála,
Okos a királynak gyönyörű szép lánya.

Ám szavát nem hiszik, bánkódik miatta.
Bolond király egy nap magához hívatja.
„Eljött édes lányom az ideje annak,
Hogy már férjhez menjél, válassz párt magadnak!”

„Kedves édesapám! Ki elhozza nekem
Az igazság követ, a párom az legyen.
Mert ha belenéznek majd ebbe a kőbe,
Hogy mi az igazság, megtudják belőle.”

Hírül adják, nosza, országnak, világnak,
Mi a kívánsága a szép királylánynak?
Jönnek is a kérők, hosszú, tömött sorban.
Királyi kérők közt egy diák is ott van.

Becsületes arcú, s úgy ragyog a szeme,
Mintha maga volna az igazság köve.
„Gyönyörű királylány, bízzál bennem, kérlek!
Mert azt, amit te kérsz, én elhozom néked.”

Így szól a diák, a lány meg azt gondolja:
„De nagyon szeretném, ha ez igaz volna.”
A palota előtt arany autók száza,
A sok gazdag kérőt nagy dölyfösen várja.

A diák mosolyog csendesen magában.
Száguldozzatok csak szerte a világban!
Ahová én megyek a követ keresni,
Nincs autó, amelyik tudna majd követni.

Igazság csak ott van, ahol világosság.
Tündöklőn fénylő Nap, hát elmegyek hozzád.
Mindent látsz a Földön az utadat járva.
Te tudod hol a kő, hol talállok rája?

Ezzel el is indul rögvest napkeletre,
A felkelő Naphoz az utat keresve.
Hamar elérkezik egy erdő szélére.
Sűrű ám az erdő, és sötét a mélye.

Ám ő gyalogszerrel benne gyorsan halad,
A sok autó meg tudj' Isten merre szalad?
Ahogy megy, mendegél, maga előtt mit lát?
Öreg néne cipel hátán egy rakat fát.

„Kedves öreganyám! Adja ide nekem
Azt a köteg rőzsét, én könnyebben viszem.”
„Isten áldjon fiam, köszönöm jóságod.
Ezt a sötét erdőt te mi okból járod?”

„A Naphoz igyekszem, megkérdezni tőle:
Hol találhatok rá az igazság kőre?”
„Ezt az egyet néked én meg nem mondhatom,
Ámde jó tetteredért e kis ágat adom.

Nehéz utadon majd szükséged lesz rája,
Mert ez az ágacska: a hit s remény ága.”
Megköszöni szépen a diák az ágat,
Gomblyukába tűzi, s nekivág útjának.

Ahogy megy, mendegél, hát nem messze tőle
Ott fekszik egy farkas, fájdalmasan nyögve.
Egy hatalmas tüske szúrta át a talpát.
„Óh, te szegény pára várj, segítek meglásd!”

Azzal ügyes kézzel kihúzta a tüskét.
Talpra áll a farkas azon nyomban tüstént.
„Jó tett helyett jót várj!” Ígyen szól hozzája.
„Mi szél hozott ide, erdők vadonába?”

„Aranyszőrű farkas! Én a Naphoz megyek,
Hogy megtalálhassam az igazság követ.”
„Bizony, hogy hol a kő, azt csak a Nap tudja.
Ám hozzá eljutni nehéz annak útja.

Egy rejtett ösvény visz a hegy tetejére,
Ahonnan eljuthatsz a Nap közelébe.
Itt van, adok neked egy arany szőrszálat.
Csavard az ujjadra, s könnyen rátalálhatsz.

Mostantól neked is oly nagy lesz figyelmed,
Mint a farkasoknak. Meg nem téveszthetnek.”
Ezután egymástól elbúcsúznak szépen.
Lefelé jár a Nap ekkor már az égen.

Ahogy megy, körötte megnőnek az árnyak.
Vigasztalan sötét fedi be a fákat.
Ámde ott van nála öreg néne ága:
Világít szívében a remény lámpása.

Farkasok figyelme segíti meglelni
A rejtett ösvényt, min a Naphoz kell menni.
Megy, megy egyfolytában hét napon és éjjel.
Világ tetejére hetedik nap ér fel.

Az eget súrolja, olyan magas a hegy.
Nem járnak ottan már csak sasok és szelek.
Lát is egy sasfészket a szirt oldalában,
Három kis sasfiók ül benne magában.

Az egyik kiugrál a fészek szélére.
Megbotlik, jaj, gurul is már a mélységbe!
Nem habozik semmit a diák ezt látva:
Leereszkedik a szirt falán utána.

Kövek zúdulnak le, lenn irdatlan mélység!
„Itt vagyok, kis madár, most már csak egy lépés!”
Ezt mondva eléri, megfogja gyöngéden,
Jaj, a szikla omlik, halál vár a mélyben!

Ámde fenn az égből egy sasmadár csap le.
Csőrével elkapja, s repül fel a hegyre.
Majd a hegy tetején szépen, csendben leszáll.
„Megmentetted éltem, köszönöm sasmadár.”

„Jó tett helyett, jót várj, fiam megmentője!
Sasok bátorsága a tiéd örökre.”
Így szól, és odaad szárnyából egy tollat.
„Nem félsz majd semmitől, csak háromszor forgasd!

Ámde mi járatban jöttél ily magasra,
Hol még ember nem járt? Figyelek szavadra.”
„A Naphoz igyekszem, megkérdezni tőle,
Hogyan találhatnék az igazság köre?”

„Ülj fel a hátamra! Elviszlek hozzája.
Itt lesz a hegy felett, éppen nemsokára.”
Emelkedni kezdtek szikrázó kékségben.
Felhő tejszínhabok úszkáltak az égen.

Aztán elérkeztek a Napnak útjára.
Simogató fények vezettek hozzája.
„Óh, egek királya, Földünk életetője!
Segíts rátalálni az igazság köre!

Lenn Bolondországnak okos királylánya,
Szeretné, ha abba nézhetne országa.”
„Tudom, hogy hol a kő, ámde hogy megszerezd,
Ahhoz le kell győznöd három rossz Szellemet.

A Szellemek neve: Balga, Hazug, Gyáva.
Az igazság követét ők taposták sárba.
Pont Bolondországnak kellős közepében.
Ne legyen igazság ott senki szívében.

„Éjjel keresd őket, mert az ő világuk
A sötétségben van, akkor találsz rájuk.
Azt tanácsolom még, fordítottját tegyed
Annak, mit Hazug mond, s nem árthatnak neked.

Végül vedd el tőlem a fényesség kardját!
Ha bátor a szíved, győzni fogsz, majd meglásd!”
„Tündöklőn fénylő Nap! Köszönöm jószágod.
A szívembe véstem minden jó tanácsod.”

Illőn elköszönnék. Szárnyal a sas gyorsan,
Ímhol Bolondország máris alattuk van.
A magasból látják, hol van a közepe.
Azon nyomban le is száll ott a sas vele.

Utak keresztezik az ország közepét.
Ki keresné ottan az igazság követét?
A futóbolondok dehogy veszik észre.
Rég taposnak rajta, így került a mélybe.

Lassan halványulni kezd már az Ég arca,
Mígnem az éjszaka fátyla eltakarja.
Eljön az éjfél is, sehol sincs egy lélek.
Ám a rossz Szellemek ekkor előlépnek.

Szörnyek ők, nem mások, s jönnek minden éjjel
Megnézni a követ, nem taposták még el?
Azt szeretnék nagyon: törne darabokra,
Hogy igazság soha többé már ne volna.

Sas tollát a diák háromszor forgatja.
Megmarkolva kardját felkészül a harcra.
Hallja ám ő ekkor, hogy szólnak hozzája:
„Eredj át az úton, és ne nézzél hátra!”

Ám a Nap tanácsát ő nem felejtette:
Azonnal megfordul, micsoda szerencse!
Háta mögött nem más jön, mint Hazug s Gyáva.
Tőr van a kezükben, azzal szúrnák hátba.

Gyáva, hogy meglátja, szemét eltakarja.
Nem tud, nem lát semmit, akkor nem lesz baja.
„Hátulról támadtok, alattomos férgek!
Szemtől-szemben áll, ki veletek most végez.”

Így szól a diák, és nyomban meg is teszi.
Hazug a barátját már csak holtan leli.
„Nem baj, hogy megölted. Azért én szeretlek.
A barátom leszel, ha életed kedves!”

„Csak előbb elküldelek a mély gyehennára.
Ott találhatsz hozzád hasonló barátokra.
Ki ily álnok, gonosz azt a föld ne tűrje!”
S nyomban Hazugot is a pokolra küldte.

Körülnézve látja, keresztútnál Balga.
Az igazság követét tartja a két mancsa.
„Teszed le a követ!” „Előbb összetöröm,
Ha nincsen igazság, mindenkinek öröm.”

„Összetörlek majd én téged, te ostoba.
Rossz szellemnek sem jó, aki ilyen buta.”
Szól hozzá a diák, a követ elveszi,
S egy-kettőre Balgát is hűvösre teszi.

A három Gonosz, hogy lement a pokolra:
Szikrázni kezd a kő, fényesen ragyogva.
Elteszi a diák, s fordul szaporázva.
A palotához ér hajnal-hasadtára.

Viszi ám a követ a király elébe.
A királylány kezét kapja majd cserébe.
Szép királykisasszony átveszi a követ.
„Kedves édesapám, odaadom neked.

Nézzetek e kőbe, te és az országod!
Meglátjátok benne majd az igazságot.”
A király és népe sorra belenéznek,
Megrendülve látják: mily ostobán éltek.

Sírnak keservesen, bánják, amit tettek,
S megfogadják nyomban: mindent jóvátesznek.
A diák megkapja a király szép lányát,
S ráadásul hozzá fele királyságát.

Világraszóló, nagy lakodalmat csapnak,
És boldogan élnek, amíg meg nem halnak.
Bolondországot már hiába keresnéd,
Neve: Boldogország, mert kiérdemelték.

I. Pazarlia

Pazarlók országa Pazarlia.
Irigyli őket sok emberfia.
Hisz gazdag földjükön minden terem,
Kincseiknek száma töménytelen.

Dús, zöld erdőkben pompás vadak,
Bő vizű folyókban kövér halak.
Mindenben dúskálnak, nincsen szegény,
Kolbászból van náluk minden sövény.

Uruk, királyuk kövér Zabavér.
Két trónon ül, mert egyen már nem fér.
S fenséges hitvesén annyi ékszer,
Alatta a trón leszakadt kétszer.

A királyi párnak van két fia:
Ők első és második Dundika.
Naphosszat törik a fejük azon:
Mi az, mi még nekik sincsen vajon?

Dolgozni egy pazarló sem szokott.
Szegény népek teszik és robotok.
S mindenből a legújabb kell nekik,
Ha nem az, máris szemétre vetik.

Mint gomba nőnek a szeméthegek,
Alig látni tőlük már az eget.
S egy reggel többé nem jön fel a Nap,
Pazarlia éjsötétben marad.

Nagy ám a rémület, félnek nagyon.
Jaj, ki fog segíteni a bajon!?
A királyi tanács tanácskozik,
De ötről-hatra most sem jutnak itt.

Zabavér ezért hát elrendelé,
Hogy minden tudósa jöjjön elé!
Ám a sok tudós is mind csak henyél,
Az agyuk elsorvadt, semmit sem ér.

Fogalmuk sincsen, hogy most mi legyen?
Egyik sem tudja azt, hogy mit tegyen?
Zabavér szól: „nyomban induljatok!
S vegyetek bárhonnán egy új Napot!”

Sietnek, előttük a nagyvilág.
A király nekik több zsák pénzt is ad.
Annyit járnak, lábuk térdig kopik,
De Napot sehol sem adnak nekik.

Csak nevetik őket az emberek,
„A pénzetek több, mint az eszetek.
Lehettek akármilyen gazdagok,
Akkor sem vehettek sosem Napot.”

Továbbra is sötét Pazarlia,
Ám előáll második Dundika.
„Fenséges Apám, én majd elhozom
Azt, ki segíteni tud a bajon.”

Szorgosországba indul Dundika.
Okos ott mindegyik emberfia.
Elmegy a bölcssekhez, s kéri nagyon:
Jöjjenek, segítsenek a bajon!

Eljönnek s így szólnak: „itt emberek,
Oly magosak már a szeméthegek,
Nem tud mögölük kibújni a Nap.
Míg állnak, az ország sötét marad.

Ne pazaroljatok többé soha,
És körforgást csináljatok, nosza!”
Felugrik a király meg a tanács,
S mind forog akár a bűgő-csigák.

Hasukat fogják a bölcs emberek.
„Pazarlók, hová lett az eszetek?
Nem ám tinektek kell forognotok,
Ettől ugyan még nem lesz Napotok.

Nézzétek, mit tesznek ősszel a fák!
Mindegyik leveti a lombruhát.
Ámde elkorhadnak a levelek,
Hogy abból majd új fák nőhessenek.

A szemétre dobott sok kacatot
Tinektek sem szabad otthagynotok.
Abból mindig újat csináljatok!
Ez lesz a körforgás, s lesz Napotok.”

Felhördül a tanács és a király.
Mindenki össze-vissza kiabál.
„Még hogy az ócskából majd új legyen?
Egy gazdag pazarló ilyet tegyen?”

Egy szorgos tudós sem vitatkozott.
Mondván: „a többi a ti dolgotok.
De míg a fejetek sötét marad,
Sohasem fog itt kisütni a Nap.”

Pazarlia bizony most is sötét,
Hiába gazdagság, hiába pénz.
Azt, hogy meglátják-e majd a Napot,
Egy másik meséből megtudhatod.

II. Mitől beteg az erdő?

Pazarliával szomszédos Szorgosország,
Hol szorgosan végzi mindenki a dolgát.
A két ország közt van egy gyönyörű erdő.
Száz év is kell ahhoz, míg ily nagyra felnő.

Erdő rejtekében él a sok-sok állat,
Odúkban, fészkekben otthonra találnak.
Kövér bodza bokor alján nyuszi fészek,
Hol egy nyuszi pár s fiai vígan élnek.

Ám, egy nap beteg lesz az egyik kis nyuszi,
S egy doktor sem tudja őt meggyógyítani.
Aztán nemsokára sok-sok növény, állat
Is beteg, az orvosok bármit csinálnak.

Óriás tölgy alján – ő is beteg, sárga –
Összeül az erdő nagy tanácskozása.
Az ülés elnöke Dr. Tudó Uhó,
A doktorok közt a legfőbb mindentudó.

De ő sem tud gyógyírt az erdő bajára,
Hallgatja, mit mond sok tudós kollégája.
Szirr doktor, a sasok orvosa szól: „Kérem,
Elmondom, hogy nekem mi a véleményem.

Magasan röpködök, ezért messze látok,
Így jöttem rá, mi hozza a bajt reátok.
Pazarliában úgy dolgoznak a gyáarak,
Hogy azok mérges füstöt és port okádnak.

Megmérgezik a földet, levegőt, vizet,
ettől lett a mi erdőnk is ilyen beteg.”
„Mondjuk meg nekik: csináljanak más gyárat,
Ami nem mérgező!” – többen így kiáltnak.

„Hiába, mert Ráj, a varázsló hatalma
Szívük a kapzsiság börtönében tartja.
Ezért nem törődnek ők már semmi mással,
Egyes-egyedül csak a harácsolással.

Pedig a pazarlók közt is sok a beteg,
Nap sincs már az égen, szenvednek eleget.”
„Rájnak pusztulni kell!” – zúgják. – Mihamarabb,
Mert az erdőben lassan élet nem marad.”

Ámde, hogy Ráj hol van, azt senki sem tudja.
Ki lesz az az ügyes, aki kinyomozza?
Szól a bagoly: „én látok az éjszakában,
Pazarlia sötét, ki lenne jobb nálam?”

Ám nyúl anyó szót kér: „Tudom a nyúl gyáva,
Ezt hiszitek. Ellene tenni hiába.
Ámde, hogyha szó van beteg kis fiáról,
Egy nyúl anya, akár egy oroszlán, bátor.

Én tudok legjobban futni és lapulni,
Hogy hol a varázsló, ki fogom nyomozni.”
Végül úgy döntenek, hogy mindketten mennek.
Így ha kell, egymáson rögtön segíthetnek.

Másnap nyúl anyó batyut köt salátából,
Majd könnyes búcsút vesz népes családjától.
Fáj őket itt hagyni, ámde indul gyorsan,
S már a feje felett a bagoly is ott van.

Három nap és éjjel egyfolytában mennek,
S köröztük az erdő egyre sötétebb lesz.
Negyedik nap reggel egy barlanghoz érnek,
Itt van az ideje már a pihenésnek.

Sziklaodú szája oly sötéten ásít,
Ámde nini, ott benn, csak nem tűz világít?
Ahogy beljebb érnek, egy remetét látnak.
„Hogy kerültök ide, hol madár sem járhat?

Üljetek a tűzhöz, tessék mire vártok?
Hisz a lábatokon is már alig álltok.”
Megköszönik a remete szívességét,
S elmondják, miért jöttek, nem várva kérdését.

„Kérünk, hogyha tudod a varázsló hol van,
Mondd meg nekünk, és mi oda megyünk nyomban.”
„Nagy fába vágjátok bizony a fejszétek,
Mert ő a pazarlók szívében vert fészket.

Szellemmé vált azért, hogy ne legyen teste,
Nehogy szemtől szemben bárki legyőzhesse.
Hatalma rajta csupán egy tündérnek van.
Erdők Zöld-tündére elúzhatné nyomban.

Csakhog Ráj rabul ejtette őt már régen,
Sínylődik egy sziklahasadék vermében.
Mert tudja Ráj, hogy csak addig van hatalma,
Míg az erdők Zöld-tündére az ő rabja.”

Szól a bagoly: „Jó remete, arra kérlek,
Mondd meg, hogy jutunk a tündér börtönéhez?
Sietős a dolgunk, mert már régen várja
Szegény erdők, hogy mikor lesz gyógyulása?”

„Megmondhatom nektek, ámde ha elmentek,
Ilyen szívvel többé vissza nem térhettek.
Mert aki csak ott járt, Ráj elvarázsolta,
A kapzsi önzést a szívébe oltotta.

S akkor nem fontos az erdő egészsége,
Csupán csak minél több zsákmány megszerzése.
De nem foghat azon soha Ráj varázsa,
Ki a boldogság forrását megtalálta.

Ezért hát menjetek, keressétek szépen,
Rátalál kinek szeretet van szívében.
Többet nem mondhatok, és most pihenjetek!”
Mefogadják szavát, később továbbmennek.

Elindul a nyuszi, kíséri a bagoly,
Meg kell, hogy a vizet találják valahol.
Hát, ahogy sietnek, az út szélén látják:
Egy madár vergődik, eltörte a szárnyát.

Megsajnálják és odamennek hozzája.
„Jaj, vigyetek haza!” – sírja a madárka.
Bár sietnek nagyon, mégis segítenek;
Felveszik s amerre kéri, arra mennek.

Viszik a madárkát már három nap s éjjel,
Mikor a kis csapat egy domb alá ér el.
Egyszer csak felröppen a beteg madárka,
S a dombtetőn rákezd gyönyörű dalára.

A háláról dalol, ami él szívében,
S ekkor egy forrás fakad a domb tövében.
A bagoly s a nyuszi, amint ezt meglátják,
Tudják, a boldogság vizét megtalálták.

Isznak is belőle, már csak az a kérdés:
Hol találhatják meg erdők Zöld-tündérét?
S ekkor a madárka így szól: „Ne féljetek,
Gyertek csak utánam, s egy-kettő ott lesztek.”

Sziklahasadékhoz hamar el is érnek,
A madárka elszáll, ők meg körülnéznek.
Így szól a bagoly: „A mélybe én leszálok,
Bújj a bokrok alá, és csendesen várj ott!”

Leszáll hát a bagoly, a nyuszi fenn várja.
Lapul s jobbra-balra figyel, nem hiába.
Egy nagy csapat patkány rohan a sziklához.
Vége a bagolynak, ha megtalálják ott!

Reszket, fél a nyuszi, de szíve azt súgja:
Mentse meg a baglyot, és hogy máris tudja.
Csendesen kibújik, majd sikolt éleset.
Ne a szakadékhoz, utánam jöjjenek!

Észre is veszi az egész patkány csapat,
Nem ér az élete már egy lyukas garast!
Úzóbe veszik mind, rohannak utána,
Fut a jó nyúl anyó élesen cikázva.

Ám fogy az ereje, zihál, érzi: fárad.
Hátra néz: óh! A patkányok köddé váltak!
Mert a boldogság forrás patakká dagadt,
Őt űzve minden patkány azon átszaladt.

Ámde akinek nincs szeretet szívében,
Semmivé válik a boldogság vizében.
Nyúl anyó a fáradtságát elfeledi,
Rohan vissza. Bagoly már sírva keresi.

Van nagy öröm, mikor nyúl anyót meglátja,
S elmondja, hogy a tündért is megtalálta.
Lenn van a szép tündér, gúzsban keze-lába.
Jöjjön nyúl anyó, hogy kötelét elrágja.

Bagoly hátán nyuszi, leszáll a mélységbe,
Erdők Zöld-tündérének nagy örömére.
Kötelét kioldják, s ő a mélyből felszáll,
Fecske-rajos virághintója előáll.

A szépséges tündér beszáll hintájába,
Nyuszi az ölében, bagoly ül vállára.
Aztán meg sem állnak ők Pazarliáig,
Nyomukban tündöklő szivárvány csík látszik.

Majd körberöpülik az egész országot,
Így küld a tündér varázslat-oldó álmot.
Gyönyörű az álom: Nap ragyog az égen,
És szeretet van mindenkinek szívében.

Zöldellnek az erdők, sehol füstös gyáarak,
Kristálytiszta vizek, fenn madarak szállnak.
Meghal a kapzsiság mindenki szívében,
Vele pusztul Ráj is, nincs már miért éljen.

A tündér álomból lassan felébredve,
Régi módon élni senkinek sincs kedve.
A szorgos tudósok szavát megfogadják,
S újra beragyogja a Nap Pazarliát.

Az erdő meggyógyul, mert már az új gyáarak
Füstöt, kormot soha többé nem okádnak.
Pazarlia rájött: sosem vehet Napot,
Arra kell vigyázni, amit Isten adott.

A harmadik kívánság

Hol volt, hol nem volt, túl az Óperencián,
Volt egy ország, hol nem volt semmiben hiány.
A királya lelkét mégis bánat rágta,
Mert nem volt kire maradjon a királysága.

Ámde felvirradt a boldogsága napja,
Zúgtak a harangok, hogy mindenki hallja:
Trónörököse lett végre az országnak!
De a gólya nem egy fiút hozott, hármat.

Egyéves korukban őket bemutatták
Az ország népének, itt ez volt a szokás.
Jöttek az emberek, sorban egymás mögött,
Egy anyó is volt a látogatók között.

A királynétől ő csendesesen azt kérdi,
Hogy szabad-e őket megcsókolni néki?
A boldog királyné az anyókat látva,
Így szólt: „Szabad, legyen meg a kívánsága.”

Az anyóka őket megcsókolta nyomban,
S gyönyörű tündérré átváltozott ottan!
Így szólt: „Nem tagadtad meg a kívánságom,
Ezt a fiaidnak később meghálálom.

Amikor majd egyszer ők lesznek királyok,
Mindnek teljesítek egy-egy kívánságot.
Akinek kérése jót hoz az országra,
Haláláig tart majd annak boldogsága.”

Homokóráján a király életének,
Peregtek a napok, peregtek az évek.
Fiai felnőttek, ő bizony megfáradt.
Lerakta hát terhét a királlyságnak.

Egy napon fiait trónja elé kérte,
S így szólott hozzájuk, hosszan rájuk nézve:
„Az országnak gondját nektek most átadom,
Elfárasztott már a királyi hatalom.”

Majd a birodalmát köztük felosztotta,
S mind a három fiát megölelte sorra.
Ámde még mielőtt ők búcsút vennének,
Egy szépséges tündér ím elénkük lépett.

Így szólt: „Jó apátok hatalmát átadta.
Kinek-kinek lesz egy saját birodalma.
Ami nektek fontos a hatalmatokhoz,
Kérhetitek tőlem, teljesítem azt most.”

Szólt a legnagyobbik: „A pénz a kérésem.
Leggazdagabb legyek a földkerekségen.
A népem jól él majd, ámulnak más népek,
Alázattal tőlem majd csak kölcsönt kérnek.”

Szólt a második is: „Nekem, hogyha lehet,
Adjál mindig győző csodafegyvereket!
Biztonságban élünk: én és az országom,
Rettegik a hatalmam az egész világon.”

A legkisebbiknek a kérése ennyi:
„A tisztességet sosem tudjam feledni.
Ne más kárán törjek kincsre, gazdagságra,
Nyugodt legyen mindig országomnak álma.”

A jó tündér kérésüket meghallgatva,
Amit kívántak, azt nekik meg is adta.
A nagy testvérek az öccsüknek kérését,
Bíz megmosolyogták, mi több: le is nézték.

Az ifjú királyok trónjuk elfoglalták,
Ki-ki kézbe vette országának sorsát.
Mindhármukra most már várakozva néztek,
Rosszat-e vagy jót hoz uralmuk a népnek?

*

A legidősebbik pazar udvarához
Hasonlót a földön még senki sem látott.
Aki itt megfordult, tátva maradt szája,
Pompás palotája fényűzését látva.

Nem szenvedett hiányt itt semmiben a nép.
Ámde az uralkodó bizony példakép.
Így, akinek sok volt, az még többre vágyott,
S egy-kettő mindenki a pénzért loholt már ott.

Így aztán sokan még gazdagabbak lettek,
Mások egyfolytában meg csak szegényedtek.
S félt a gazdag, kincsét hét lakatra zárta,
Félt a szegény, ne jusson koldusbotjára.

Udvaroncok, kik hódoltak a királynak,
Háta mögött mind a vagyonára vágytak.
Térdig érő zseb lett az udvar divatja,
A kincstár kincseit ki-ki abba rakta.

Mikor a király rájött a fondorságra,
Törvényt hozott: köszöntsék őt kézen állva!
De a törvénynek nem lett sok foganatja,
Teli zsebét a legtöbb zsivány bevarrta.

Nem volt a királynak már egy nyugodt perce,
Nem bízott senkiben, kincseit féltette.
Hűséget, barátot, tisztességet pénzen
Nem vehetett, hogy majd nyugalomban éljen.

A második testvér fegyvere veszélyes,
Eltörölhet vele akármily nagy népet.
Rettegtek is tőle széles e világban,
Nehogy elpusztítson bárkit haragjában.

Látva a nép, hogy a fegyver milyen fontos,
Egymást riogatva ki-ki fegyvert hordott.
A királynak meg az volt legnagyobb gondja,
Nehogy fegyvereit bárki elorozza.

Ha egy is kerülne ellenség kezére,
Saját fegyverétől pusztulhat ő s népe.
Hét lakattal zárta ezért fegyvertárba,
Mégsem volt nyugodt az országának álma.

Egyszer épp vadásztak a király s az urak.
Egek, puskával jöttek szembe a nyulak!
Ők tudtak bejutni csak a fegyvertárba,
Csodafegyver került nyulak hatalmába!

Menekült a király, futottak az urak,
Hangosan nevettek őrajtuk a nyulak.
Akinek a világ rettegte hatalmát,
Reszkethet és félhet, ha egy nyulat meglát.

A két nagyobb testvérnek a kívánsága
Nem hozott jót egyiknek sem országára.
Elment hát mindkettő, hogy titkon megnézzze,
Hogy él kinevetett öccsük meg a népe?

*

A legkisebb király, mikor trónra lépett,
Nem hozott pénzt, fegyvert, csak a tisztességet.
Csodálkozott a népe, s rosszallva kérdezték:
A jó tündértől ő miért nem kincset kért?

Nem volt könnyű dolga bizony a királynak,
Sokan voltak itt is, kik mást kihasználtak.
Csupán ügyeskedtek, nem munkából éltek,
Haragudtak ezért rájuk a szegények.

Ámde a király ezt nekik el nem nézte,
Hiába kínáltak kincseket cserébe.
A fondorkodók így szép lassan belátták,
Ki másnak rosszat tesz, maga látja kárát.

Mivel a király tudta a tisztességet,
Kitartón tanította reá a népet.
Mire megtanulták, nem bántották egymást,
S mint a napfényes ég, vidám lett az ország.

Nem volt többé szükség sem kulcsra, sem zárra,
Még a kincstár ajtaja sem volt bezárva.
Mivel ki-ki másnak is javát akarta,
Boldog s gazdag lett a király birodalma.

*

A legkisebb király országát meglátva,
A két testvérnek leesett az álla.
Rájöttek ők, s ti is tanuljatok ennyit:
Hatalom tisztesség nélkül, nem ér semmit.